

Geronimo Stilton

Leeserijplezier

Anne van het Groene Huis

Lieve knaagdiervriend,

Mijn passie voor literatuur begon al heel lang geleden. Als kind bracht ik uren door met het lezen van prachtige boeken, waarin ik fantastische avonturen beleefde en verre, mysterieuze oorden leerde kennen. Lezen zet je verbeelding aan het werk, echt waar!

Al dat leesplezier wil ik graag met je delen door enkele van mijn favoriete meesterwerken uit de literatuur na te vertellen.

Anne Shirley is een vrolijk muisje met een grote fantasie. Ze speelt het liefst de hele dag buiten. Anne heeft geen ouders meer, maar op een dag wordt ze geadopteerd. Ze verhuist van het weeshuis naar de boerderij van Marilla en Matthew Cuthbert. Met haar gebabbel en wilde plannen waait Anne als een zomerse wervelwind door hun huis met het groene dak.

Geronimo Stilton and Tea Stilton names and characters are trademarks licensed to Atlantyca S.r.l. The moral right of the author has been asserted. From an original idea by Elisabetta Dami.

Oorspronkelijke titel: Anna dai capelli rossi
Tekst: Lucy Maud Montgomery,
bewerkt door Geronimo Stilton
Vertaling: Dorette Zwaans
Tekstcoördinatie: Sarah Rossi
Redactionele coördinatie: Patrizia Puricelli met medewerking van
Maria Ballarotti en Roberta Bianchi
Paginaopmaak IT versie: Aurion Servizi Editoriali
Artistieke coördinatie: Francesca Sarzi
Grafische coördinatie en ontwerp: Enrico Pezzoni met medewerking van Daria Colombo
Omslag: Flavio Ferron
Illustraties binnenwerk: Paola Infantino (tekening) en Giulia Zaffaroni (kleur)
Zetwerk: Josefina [dtp • ontwerp • web]

© 2015 Mondadori Libri S.p.A. for PIEMME, Italië

© Internationale rechten: Atlantyca S.r.l. Corso Magenta 60/62, 20123 Milaan, Italië
www.atlantyca.com – contact: foreignrights@atlantyca.it

Voor de Nederlandstalige uitgave:

© 2024, Pelckmans Uitgevers nv
Brasschaatsteenweg 508, 2920 Kalmthout, België
pelckmans.be

ISBN 978 94 6310 665 8

D/2024/0055/346

Thema: YFC, 5AJ, FBC

NUR 282/283

www.geronimostilton.nl
www.geronimostilton.com
www.geronimostilton.be

 facebook.com/pelckmans.be

 twitter.com/Pelckmans_be

 instagram.com/pelckmans.be

 instagram.com/dewereldvangeronimostilton

Stilton is de naam van een bekende Engelse kaas. Het is een geregistreerde merknaam van The Stilton Cheesemakers' Association. Wil je meer informatie ga dan naar www.stiltoncheese.co.uk

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

Voor meer informatie neem contact op met Atlantyca S.r.l.

Geronimo Stilton

Anne van het
Groene Huis

P E L C K M A N S

Geronimo Stilton

Leesexemplaar

Anne van het Groene Huis

Lieve knaagdiervriend,

Mijn passie voor literatuur begon al heel lang geleden. Als kind bracht ik uren door met het lezen van prachtige boeken, waarin ik fantastische avonturen beleefde en verre, mysterieuze oorden leerde kennen. Lezen zet je verbeelding aan het werk, echt waar!

Al dat leesplezier wil ik graag met je delen door enkele van mijn favoriete meesterwerken uit de literatuur na te vertellen.

Anne Shirley is een vrolijk muisje met een grote fantasie. Ze speelt het liefst de hele dag buiten. Anne heeft geen ouders meer, maar op een dag wordt ze geadopteerd. Ze verhuist van het weeshuis naar de boerderij van Marilla en Matthew Cuthbert. Met haar gebabbel en wilde plannen waait Anne als een zomerse wervelwind door hun huis met het groene dak.

Geronimo Stilton and Tea Stilton names and characters are trademarks licensed to Atlantyca S.r.l. The moral right of the author has been asserted. From an original idea by Elisabetta Dami.

Oorspronkelijke titel: Anna dai capelli rossi
Tekst: Lucy Maud Montgomery,
bewerkt door Geronimo Stilton
Vertaling: Dorette Zwaans
Tekstcoördinatie: Sarah Rossi (Atlantyca S.p.A.)
Redactionele coördinatie: Patrizia Puricelli met medewerking van
Maria Ballarotti en Roberta Bianchi
Paginaopmaak IT versie: Aurion Servizi Editoriali
Artistieke coördinatie: Francesca Sarzi
Grafische coördinatie en ontwerp: Enrico Pezzoni met medewerking van Daria Colombo
Omslag: Flavio Ferron
Illustraties binnenwerk: Paola Infantino (tekening) en Giulia Zaffaroni (kleur)
Zetwerk: Josefina [dtp • ontwerp • web]

© 2015 Edizioni Piemme S.p.A.
© 2018 Mondadori Libri S.p.A. for PIEMME, Italia
© Internationale rechten: Atlantyca S.r.l. Corso Magenta 60/62, 20123 Milaan, Italië
www.atlantyca.com – contact: foreignrights@atlantyca.it

Voor de Nederlandstalige uitgave:
© 2024, Pelckmans Uitgevers nv
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België
pelckmans.be

ISBN 978 94 6310 665 8 D/2024/0055/346
Thema: YFC, 5AJ, FBC NUR 282/283

www.geronimostilton.nl
www.geronimostilton.com
www.geronimostilton.be

 facebook.com/pelckmans.be

 twitter.com/Pelckmans_be

 instagram.com/pelckmans.be

 instagram.com/dewereldvangeronimostilton

Stilton is de naam van een bekende Engelse kaas. Het is een geregistreerde merknaam van The Stilton Cheesemakers' Association. Wil je meer informatie ga dan naar www.stiltoncheese.co.uk

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

Voor meer informatie neem contact op met Atlantyca S.r.l.

Geronimo Stilton

Anne van het
Groene Huis

P E L C K M A N S

Mevrouw Rachel is verrast

 Avonlea lag op **Prins Edwardeiland**,
in Canada. Het was een klein dorp
omgeven door akkers, weilanden en **BOSSEN**.

De meeste **INWONERS** van Avonlea waren
landbouwer of pachter. Het leven was er rustig
en **eenvoudig**.

In een sfeervol huisje, op een **HEUVEL** van
waaruit ze het hele dorp kon overzien, woonde
mevrouw Rachel Lynde. Niet dat er veel te zien
was in het dorp.

‘Avonlea is het **saalste** dorp ooit!’ zei Rachel
Lynde vaak.

Mevrouw Rachel is verrast

Maar dat veranderde plotseling op een middag in de **lente**, toen mevrouw Rachel Matthew Cuthbert voorbij zag rijden met zijn **RIJTUIG**.

Mevrouw Rachel zag het door het raam.

'**Wat bijzonder**', zei ze hardop tegen zichzelf.

Wat er bijzonder aan was? Matthew Cuthbert was een bijzonder **stille** en een beetje norske knager.

Hij was nauwelijks voor een praatje te **porren**.

Hij kwam haast nooit van zijn boerderij en

nu had hij zelfs zijn paard voor het rijtuig gespannen.

Samen met zijn zus **Marilla** runde Matthew Cuthbert de familieboerderij.

Het woonhuis had een felgroen dak, dat Matthew zelf had geschilderd. Normaal

gesproken liep **MATTHEW** in oude

kleren, want hij was altijd aan het werk.

Mevrouw Rachel is verrast

Maar nu **REED** hij daar dus, gekamd en gestreken, in zijn nette pak, met een stropdas om en zijn hoed op, in zijn rijtuig.

Mevrouw Rachel hing zo ver mogelijk uit het raam en **REKTE** haar nek uit. Sjonge nog, wat is hij netjes, dacht ze. Waar zou hij naartoe gaan? Aangezien de chique mevrouw Rachel altijd graag overal als eerste van op de hoogte was, zette ze haar hoed op en haastte ze zich de deur uit.

‘Marilla heeft niks verteld. Wat raar. Eens even horen wat er gaande is.’

Met **HAASTIGE** passen snelde ze naar het Groene Huis van haar vriendin.

De boerderij van Matthew en Marilla Cuthbert lag een eindje buiten het dorp. Hun vader was namelijk nog verlegener geweest dan Matthew. Hij had de **boerderij** op een rustige plek

Mevrouw Rachel is verrast

gebouwd. Zo ver mogelijk van de buren
vandaan en vlak bij een klein bos.

Het huis was omgeven door een grote,
bloeiende tuin. Het gazon was
tot op de millimeter precies gemaaid.

Er was een boomgaard met fruitbomen:

kersen, appels en pruimen. Ook
stonden er enkele hoge zwart-witte
berkenbomen. Er zat nooit een dor takje
aan de **BOMEN**, er lag nooit een kiezel
naast het looppad en geen grasspriet durfde
er scheef te groeien. Alles in en om het
Groene Huis was piekfijn in orde.

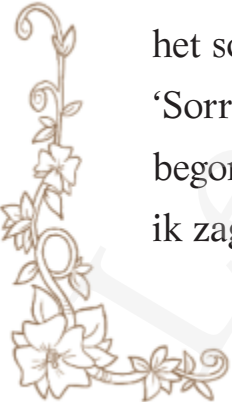
Mevrouw Rachel klopte op de deur en wachtte
tot er open werd gedaan. Een streng uitziende
knagerin deed open. Het was **Marilla**.

Wat een nieuws!

 Marilla Cuthbert was lang en tanig. Ze was net zo **STEVIG** als de stam van de kersenboom in de boomgaard. Ze had haar haar in een strakke knot gebonden en over haar jurk, zonder franjes, droeg ze een witte schort. Hoewel haar uiterlijk stijfjes was, was Marilla beslist niet onvriendelijk. Ze hield van **grapjes** en nam het leven met een lach, ook wanneer het soms moeilijk was.

‘Sorry dat ik zo kom binnenvallen, Marilla’, begon mevrouw Rachel te ratelen. ‘Maar kind, ik zag Matthew zojuist in jullie koetsje voorbij

Wat een nieuws!

stuiven. Is er iets gebeurd? Ben je ziek?’

Marilla en Rachel waren al heel lang **vriendinnen**, ook al stak zij haar snuit voortdurend in Marilla’s zaken.

Marilla haalde een keer diep adem.

‘Welnee, maak je niet zo druk’, zei ze.

‘Er is niets ernstigs. Matthew is naar het station in **Bright River.**’

‘O?’ vroeg Rachel nieuwsgierig. ‘Wat doet hij daar? Krijgen jullie gasten?’

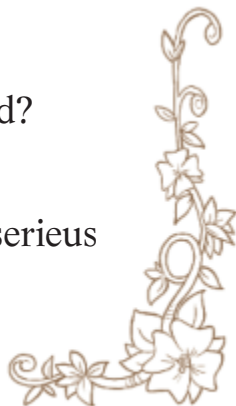
‘We hebben een **wees** geadopteerd’, legde Marilla geduldig uit. ‘Het knagertje komt met de trein van half zeven.’

Mevrouw Rachel zette grote **OGEN** op.

‘Hebben jullie een weesknager geadopteerd?’

Je maakt een **grapje...**’

‘Waarom zou ik grapjes maken over zo’n serieuus

Wat een nieuws!

onderwerp?’ antwoordde Marilla **kregelig**.

Rachel beantwoordde de vraag niet, maar vroeg:

‘Waarom heb je het me niet eerder verteld?’

Ik had het echt graag **geweten**.’

Marilla haalde haar schouders op. ‘Het kwam er niet van. Je weet bovendien dat Matthew en ik niet zo’n **klets-kousen** zijn.’

Mevrouw Rachel zuchtte. ‘Dat kun je wel stellen’, zei ze.

‘Dat knagertje krijgt hier een warm thuis’, legde Marilla uit. ‘Hij krijgt een opvoeding, **rust** en regelmaat. Tegelijkertijd kan hij Matthew een pootje helpen met de boerderij.

Mooi, toch?’

Mevrouw Rachel knikte. ‘Een knagertje brengt **vreugde** in huis. Het verrast me alleen. Jij en

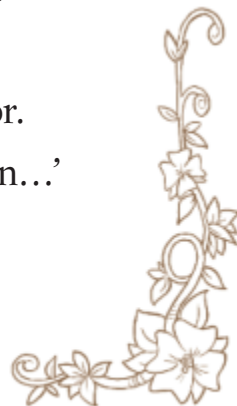
Wat een nieuws!

Matthew zijn vaak zo stil, en **STRENG...**
Marilla keek haar vriendin scherp aan. 'Dank je wel voor je interesse', zei ze. 'Ik weet zeker dat we hem een fijn thuis kunnen geven. Een **schoon** huis en de kans om gehoorzaam te leven. We zullen allemaal gelukkig zijn. Maar als je het niet erg vindt... Ik heb nog veel werk te doen. Ik loop even met je mee naar het **POORTJE?**

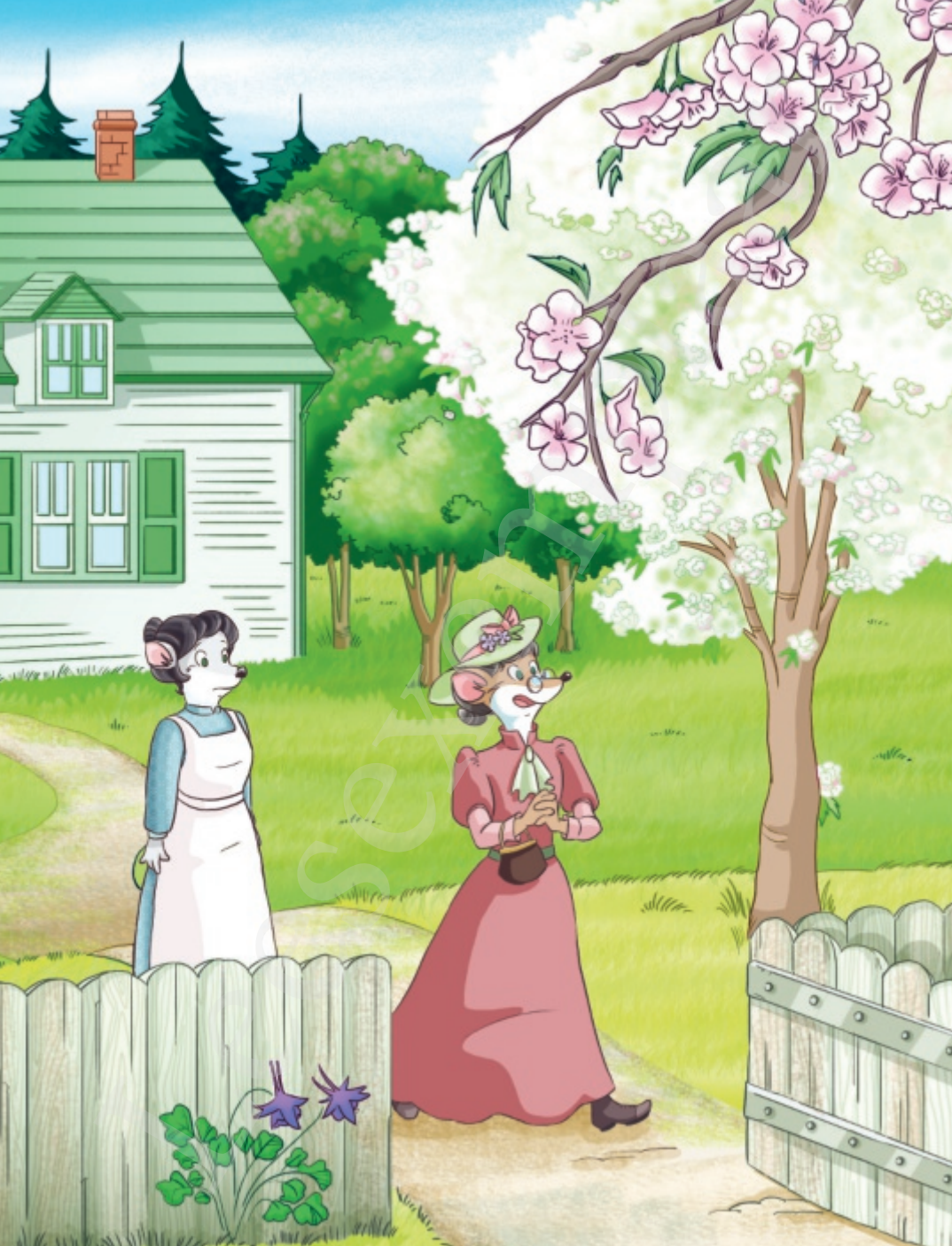
Mevrouw Rachel aarzelde. Ze popelde om het knagertje te zien, maar het zou natuurlijk nog uren duren tot Matthew terugkwam.

Met een berustende **ZUCHT** nam ze dus afscheid van Marilla.

Op de terugweg mopperde ze. 'Zielig, hoor. Bij die twee **BROMPOTTEN** komen wonen...'

Een vrolijk muizinetje

 Matthew zat met een glimlach op zijn snuit op de **BDK** van het rijtuigje en liet het paard draven. Hij **genoot** ervan. Als hij lopend ergens naartoe ging, moest hij onderweg steeds iedereen begroeten en daar hield hij niet van. Al dat **ge-goedendag** en **hoe-gaat-het-met-u...** Matthew kreeg er

 altijd een snuit als een **FRAMBOOS** bij en mompelde het liefst alleen een vlug 'mogge'.

Voor het station van Bright River liet hij het rijtuig stoppen en stapte hij uit.

Een vrolijk muizinetje

Hij liep het gebouwtje in om het weesknagertje te zoeken dat hij kwam ophalen.

Maar er was geen trein en ook geen knagertje.

‘Eh, pardon...’ begon hij beschroomd tegen de stationschef. ‘De trein van half zeven, heeft die misschien vertraging?’

‘Hij was te vroeg, meneer’, zei de stationschef behulpzaam. ‘Maar wacht, komt u voor dat

muizinetje? Ze zit daar...’

Matthew keek hem verwonderd aan.

Muizinetje? Hij kwam voor een knagertje!

Langzaam draaide hij zijn kop en zag

verderop op een **BANKJE** een

muizinetje zitten. Ze moest

een jaar of elf zijn, net als het

knagertje dat hij verwachtte.’

‘Eh, tja, ja, inderdaad’, zei

Een vrolijk muizinetje

Matthew. *‘Haar kom ik ophalen.’*

De stationschef keek hem lachend aan. ‘Wat een leuk knagerinnetje, zo vrolijk. Ze heeft aan een stuk door **gekletst** sinds ze hier zit’, vertelde hij.

Bonauwd wreef Matthew in zijn poten.

Hij wist nooit goed wat hij tegen onbekenden moest zeggen.

‘O, haha, tja’, antwoordde hij. ‘Nou, dan ga ik maar eens naar haar toe.’

BRIGHT RIVER

Spraakwaterval

Het **muizinetje** was mager als een rietstengel. Haar snuit was bezaaid met lichtbruine **SPROETJES** en haar ogen waren van een levendig **groen**. Maar wat het meeste opviel was haar rode haar, dat ze in twee strakke **VLECHTEN** droeg. Zenuwachtig liep Matthew naar haar toe. Was Marilla maar meegekomen, dan had zij het woord kunnen doen. Onder de nieuwsgierige **BLIKKEN** van het muizinetje, vroeg hij zich nerveus af: wat moet ik zeggen, wat zal ik zeggen, wat kan ik zeggen...?

Spraakwaterval

Maar Matthew hoefde helemaal niets te zeggen, want het muizinnetje begon zelf al met praten.

‘Bent u meneer *Cuthbert?*’ vroeg ze, terwijl ze haar koffertje oppakte. En zonder op zijn antwoord te wachten, pakte ze zijn

 pompte die op en

neer en zei: ‘Aangenaam kennis met u te maken! Als u vanavond niet gekomen was, dan zou ik in die *kersenboom* daar zijn gaan slapen.

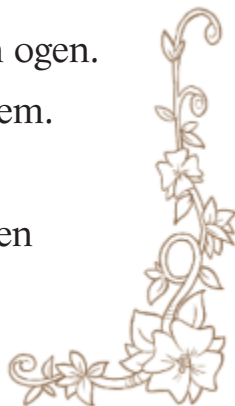
Heerlijk onder de sterrenhemel. O, zou dat niet *romantisch* zijn geweest! Niet dat ik wilde dat u niet kwam, natuurlijk.’

Matthew knipperde een paar keer met zijn ogen.

De **WOORDENSTROOM** overspoelde hem.

Hij murmelde: ‘Tja, dus...’

Maar het muizinnetje viel hem in de rede en

Spraakwaterval

PRaatte verder. ‘Is het ver rijden naar uw huis? O, ik ben echt dól op reizen! Niet dat ik gereisd heb. Alleen in mijn **fantasie**. Weet u, ik heb heel veel fantasie! Maar, uw huis, is dat ver weg? Uw boerderij heet toch **‘het Groene Huis’?** Dat vind ik zo’n sprookjesachtige naam!’

Matthew knikte **beduusd**. Van die spraakwaterval raakte hij nog meer in de war dan hij al was. Zwijgend hielp hij het muizinetje in het koetsje stappen en samen begonnen ze aan de **TERUGWEG**.

De hele reis hield het muizinetje geen seconde haar snuit dicht. Maar wat zou **Marilla** zeggen als hij met haar aankwam in plaats van met een **knagertje?**

De Witte Laan van Heerlijkheden

Het was een heel eindje rijden naar Avonlea. En al die tijd **praatte** het muizinetje. De tijd vloog voorbij.

‘Meneer Cuthbert, als ik zeg dat ik erg van **fantaseren** hou, betekent dat niet dat ik steeds zit te niksen’, zei ze op een gegeven ogenblik **ernstig**. ‘Ik hou juist van veel dingen doen, ik kan totaal niet stilzitten.

Daarom ben ik denk ik ook zo mager. Jammer, hè. Ik zou best een beetje dikker willen zijn, met van die leuke **kviltjes** in mijn snuit.’

De Witte Laan van Heerlijkheden

Ze zweeg een moment, terwijl ze **bewonderend** naar het landschap keek.

‘O, wat een *prachtige* boom!’ riep ze na een poosje. Ze wees naar de kersenboom die in bloei stond. ‘Zo zacht en poederig, het is net een trouwjurk, vindt u niet?’

Matthew Cuthbert keek ook naar de kersenbloesems. Aarzelend hakkelde hij: ‘Eh, ach, volgens mij is het gewoon een boom...’

Het muizinetje *lachte*. ‘Dit eiland is zo *prachtig!* Hoe ver is het nog? Ik kan echt niet wachten tot ik dat *groene huis* kan zien.’

Op dat moment sloegen ze een brede laan in. Een kilometer lang stonden er bomen langs het pad, die nu vol in de **WITTE BLOESENS** stonden. De takken bogen zich boven de weg

De Witte Laan van Heerlijkheden

naar elkaar toe en vormden zo een soort **tunnel**.

Het muizinetje keek er verrukt naar. ‘Meneer Cuthbert, moet u kijken, wat *enig!* Ik heb in mijn hele leven nog nooit zoiets moois gezien!’ Matthew was al honderden keren over die weg gereden, maar hij knikte. ‘Ja, het is een mooie weg. We noemen hem de Grote Weg.’

Het muizinetje keek hem ontzet aan.

‘De Grote Weg?’ Wat een verschrikkelijk lelijke naam! Nee, nee, ik noem hem...’ Ze sloot een moment haar ogen en zei toen, terwijl ze ze weer opendeed: ‘Ik noem hem de **Witte Laan van Heerlijkheden!** Ja, dat is precies de goede naam.’

Matthew **grinnikte** zacht. Hij werd vrolijk van dit muizinetje, met haar rode **VLECHTEN** en haar rijke fantasie.

De Witte Laan van Heerlijkheden

Terwijl de bloeiende bomen langs de koets **VORBIJSCHOTEN**, keek Matthew even opzij. Wie had er gedacht dat hij iemand die zoveel **PRAAJTE** leuk zou vinden. Hij vond het helemaal niet erg dat het geen knagertje was.

Noem mij maar Cordelia

 Het begon al **DONKER** te worden toen hij het rijtuig eindelijk de laan naar hun huis op stuurde. Matthew liet het paard wat **langzamer** lopen.

‘Kijk. Dat daar is het...’

‘Ho, wacht, laat me **raden**’, onderbrak het **muizinnetje** hem.

Ze keek speurend rond tot ze een groot huis zag met twee **verdiepingen** en een felgroen dak. ‘Daar, dat is het. Ik zie het! Daar bij het bos. Het **Groene Huis!** Ik heb het goed geraden, toch, meneer

Noem mij maar Cordelia

Cuthbert? O, het is het *allermooiste* huis van de wereld!’

‘Dat is het huis, ja’, antwoordde Matthew blij lachend. Hij liet de koets voor het hek stoppen en hielp haar uitstappen.

Ze drukte haar koffertje stevig tegen zich aan. Haar hart bonsde van opwinding: dit was haar nieuwe *thuis*.

Marilla Cuthbert kwam al naar hen toe gelopen. ‘*Welkom*’, zei ze.

Ze keek Matthew vragend aan, maar die haalde zijn schouders op.

‘Ik ben *Marilla*. En hoe heet jij?’ vroeg ze aan het muizinetje, dat nu verlegen stond te glimlachen.

Tot zijn **SCHRIK** besepte Matthew dat hij haar

Noem mij maar Cordelia

naam helemaal niet had gevraagd! Wat stom van hem.

Het muizinetje dacht een tel na en zei toen:

‘Noemt u mij maar **Cordelia.**’

‘Cordelia? Is dat je naam?’

Ze trok haar schouders een stukje op en zei:

‘Nee. Maar het klinkt mooi, toch? Ik vind het zo’n *chique* naam.’ En ze maakte een keurig **buiginkje.**

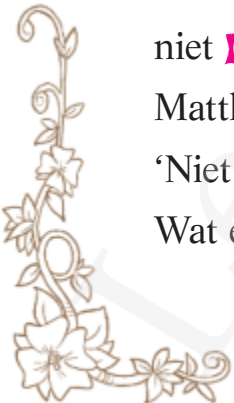
Marilla fronste. ‘Als je geen Cordelia heet, gaan we je zo ook niet noemen. Hoe heet je wel?’

‘Anne Shirley’, antwoordde het muizinetje een beetje onwillig. ‘Maar dat klinkt helemaal niet **romantisch.**’

Matthew deed moeite om niet te grinniken.

‘Niet romantisch?’ vroeg Marilla verbaasd.

Wat een onzin. Anne is een prima naam. Wij

Noem mij maar Cordelia

noemen je gewoon ‘Anne’. En nu gaan we aan tafel, want ik denk dat je wel honger zult hebben.’

Anne schudde haar kop. ‘Nee, ik heb helemaal geen honger. Dat komt van de emotie, weet u? Als je vol **emoties** zit, is het heel moeilijk om te eten. Dan kun je niet eens een bonbon wegstrijken. Ik heb pas één keer in mijn leven een **bonbon** op, twee jaar geleden. Mmm, die was *verrukkelijk*. Maar nu... niks! Ik zou op dit moment zelfs zo’n lekker **chocolaatje** niet door mijn keel krijgen.’

‘Ga dan maar gewoon wat uitrusten’, stelde Marilla voor.

Ze bracht Anne naar een zolderkamertje, dat klein was, maar schoon en **GEZELLIG**.

Nieuwsgierig en een tikje onwennig keek Anne de kamer rond.

Noem mij maar Cordelia

‘Wat een *comfortabele* kamer’, zei ze.

‘En wat een *schitterende* gordijnen hangen er voor de ramen. Ik droom al zo lang van een eigen kamer met mooie gordijnen.’

‘Ik ben *blij* dat het je bevalt’, antwoordde Marilla.

Even draalde ze in de deuropening. Hoe moest ze haar welterusten wensen? Met een *knuffel* of een *KUS?* Marilla was dat soort dingen niet gewend. Ze zei: ‘Welterusten, Anne. Als je iets nodig hebt, dan mag je gewoon naar beneden komen.’

Anne *glimlacht*. Haar grootste wens was uitgekomen: ze had een eigen familie gevonden, een gezin om in te wonen. Dit was geen *fantasie* maar *echt*.

